

Για τα κωλύματα του γάμου.

Η δογματική ακρίβεια στα ζητήματα τέλεσης του γάμου, θεωρεί ως κώλυμα την ετεροθρησκεία. Κατά τους κανόνες απαγορεύεται η σύναψη γάμου ενός χριστιανού με έναν ετερόθρησκο, εκτός και υποσχεθεί το πρόσωπο αυτό ότι θα προσέλθει στην Ορθοδοξία. (ιδ'καν. Της Δ' Οικουμ. Συνόδου) και Πρβλ. και ι'και λα'καν. Λαοδικείας, κα' (κθ') καν. Καρθαγένης και οβ' καν. Πενθέκτης. Κώλυμα σύναψης γάμου, αποτελεί επίσης και η αίρεση. (οβ' καν. Της Πενθέκτης Οικουμ. Συνόδου) ορίζει: «Μη εξέστω ορθόδοξον άνδρα αιρετική συνάπτεσθαι γυναικί, μήτε μην αιρετικώ ανδρί γυναικα ορθόδοξον συζεύγνυσθαι. Αλλ' ει και φανείη τι τοιούτον υπό τινος των απάντων γινόμενον, άκυρον ηγείσθαι τον γάμον, και το άθεσμον διαλύεσθαι συνοικέσιον»

Σήμερα όμως η Εκκλησία κατ' οικονομίαν δέχεται τους γάμους με ετερόδοξο Σύμφωνα με τον καθ. Ιωάννη Καρμίρη, η κατ' οικονομία ανοχή των μικτών γάμων ξεκινά τον 19ο αιώνα: «... Ούτω το Οικουμενικόν Πατριαρχείον εν έτει 1878 απεφήνατο: “Η Εκκλησία δεν αναγνωρίζει τους μικτούς γάμους, αλλά πολλάκις προς πρόληψιν δυσαρέστων συνεπειών συγχωρεί κατά συγκατάβασιν και τέλεσιν αυτών αθορύβως”. Ομοίως και η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος εν έτει 1869 ανεγνώρισε τους μεταξύ Ορθοδόξων και Ετεροδόξων και ειδικώς των Ρωμαιοκαθολικών και των Διαμαρτυρομένων μικτούς γάμους, γράψασα ότι “παραδέχεται μεν κατ' εκκλησιαστικήν οικονομίαν την τέλεσιν των μικτών γάμων, υπό τον όρον όμως να τελώνται ούτοι υπό ορθοδόξου ιερέως κατά τας διατυπώσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας, τα δε εκ τούτων γεννώμενα τέκνα αμφοτέρων των φύλων να βαπτίζονται και ανατρέφονται κατά το ανατολικόν ορθόδοξον δόγμα” (Καρμίρης Ιωάννης, «Τα δογματικά και συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας», τόμ. Β', Αθήνα 1953, σελ. 1003-1004.)

Το σημείο 2. (κατάργηση συνοδικότητας-Ακυρότητα συνόδου)

Ο κανονισμός της συνόδου παραβίασε τον 34ο Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, διότι εἶναι κανονικῶς ἀπαράδεκτον νά ἀκυρώνεται ἡ ψῆφος κάθε Ἐπισκόπου καί ἡ ἐλευθέρα ἔκφρασις τῆς γνώμης του καί νά «ὁμογενοποιεῖται» ἀντικανονικῶς ἡ ψῆφος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας ..”(Ανοιχτή επιστολή του Πειραιώς Σεραφείμ 20/5/2016)

Επιπλέον, ο Πατριαρχικός επίσκοπος Περγάμου κ.Ιωάννης Ζηζιούλας στο περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ (Μαρτ.2016) γράφει επιβεβαιώνει ότι η σύνοδος είναι άκυρη και αντικανονική. Γράφει:

«... α) η συμμετοχή όλων των Επισκόπων δεν είναι μόνον επιθυμητή αλλά και υποχρεωτική,

β) όλοι έχουν ψήφον και είναι αντικανονικόν να αντικατασταθή αυτή από εκείνην του τοπικού τους Προκαθημένου,

γ) όποιος αποκλεισθή έχει το δικαίωμα να αρνηθή παντελώς την εγκυρότητα της Συνόδου και τας αποφάσεις της, και δ) ότι είναι αδιανόητος η εκχώρησις «εξουσιοδοτήσεως» Επισκόπων εις άλλους Επισκόπους.

...προϋπόθεση μετοχής Εκκλησιών δι' αντιπροσώπων στις αρχαίες συνόδους ήταν ότι οι Εκκλησίες αυτές θα συμφωνούσαν με τις αποφάσεις της, καθώς επίσης και ότι οι αντιπρόσωποι θα μετέφεραν στη σύνοδο τα προβλήματα της Εκκλησίας τους και τη γνώμη των επισκόπων τους. Εάν υποτεθεί ότι ορισμένοι επίσκοποι δεν δέχονταν να παραχωρήσουν εξουσιοδότηση και επέμεναν να παραστούν οι ίδιοι, τότε ο οποιοσδήποτε αποκλεισμός τους θα έθετε τον κίνδυνο να μη κάνουν δεκτές τις αποφάσεις της Συνόδου, και έτσι θα μπορούσε να δημιουργηθεί ζήτημα για το οικουμενικό κύρος της Συνόδου. Σημασία έχει η συγκατάθεση όλων των επισκόπων, έστω και αν δεν είναι δυνατή η φυσική παρουσία τους στη σύνοδο». (Ορθόδοξος Τύπος, 18/03/2016) .

Το σημεία 8 και 9. Εφόσον δεν αναγνώρισε ως όφειλε τις δύο Συνόδους του ἑνάτου καὶ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ὡς Οἰκουμενικές, δηλ. τὴν Η΄ ἐπὶ Μ. Φωτίου, τοῦ 879-880, καὶ τὴν Θ΄ ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ 1351, οἱ ὁποῖες, κατεδίκασαν ἢ μὲν πρώτη τὸ Filioque καὶ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα ὡς αἰρέσεις, ἢ δὲ δεύτερη τὴν περὶ κτιστῆς Θείας Χάριτος καὶ Ἐνεργείας αἴρεση-συνόδους που η Ορθόδοξη θεολογία και η συνείδηση της Εκκλησίας αποδέχονται εδώ και αιῶνες-υποστηρίζει εμμέσως και αποδέχεται ευθέως την παπική κακοδοξία. Συνεπῶς δεν εκφράζει την αγιοπνευματική εμπειρία του εκκλησιαστικού σώματος η οποία έχει καταδικάσει τον παπισμό σε 15 Συνόδους και με το αίμα χιλιάδων Μαρτύρων.

Εἰδικὰ γιὰ τὸν παπισμὸ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἔγραφε ὅτι «**εἶναι πειθήνιο ὄργανο τοῦ Σατανᾶ**».¹

¹ ΕΠΕ τ.1, ,Πρόλογος σ.68, ἐκδ. Ἁγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς

12. Αγιορείτικος μοναχισμός

Ιστορικά ο Αγιορείτικος μοναχισμός κράτησε την απολύτως αντίθετη στάση από την φιλενωτική και φιλοαιρετική στάση της συνόδου του Κολυμπαρίου. Στην απαντητική επιστολή των Αγιορειτών προς τον αυτοκράτορα Μιχαήλ, (1273) έγραψαν εφαρμόζοντας το λόγιον του Αγ.Γρηγορίου του Θεολόγου : « Αν δεν μετανοήσουν [οι αιρετικοί] δεν τους δεχόμαστε. Αν δεν προσέλθουν αξίως και δεν διορθώσουν το κακό που έκαναν.» Ονόμαζαν δε τον πάπα «απόστολο του σατανά», τους δε Λατίνους «άθεους». ² Αργότερα υιοθέτησαν πλήρως το «Ού συγχωρεί συγκατάβασις εις τα της πίστεως» του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού,³ διακόπτοντας την εκκλ.κοινωνία. Ο Άγιος Μάξιμος ό Καυσοκαλυβίτης –όπως σημειώνει ό Άγιος Νικόδημος- **έδιωχνε καί αναθεμάτιζε** τούς Λατίνους με θάρρος.⁴

Τα σημεία 10.και 11. (ΠΣΕ) (και κατάλυση Συνοδικών αποφάσεων)

*«Απαντες οί τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι Σύνοδοι, πᾶσαι θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τούς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας δίιστασθαι ».*⁵

*«ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ οὐ μόνον τούς αίρετικούς, ἀλλά καί τούς τοιούτοις κοινωνοῦντας νοήσομεν »*⁶

Άγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: *«ἀπομακρύνσου ἀπό αὐτόν [τόν αίρετικό] καί βάλτον μαζί με τόν διάβολο ἢ καλύτερα καί ἀπό τόν διάβολο πιό κάτω»;*⁷

«ό τούς ψευδαποστόλους, καί ψευδοπροφήτας καί ψευδοδιδασκάλους δεχόμενος, τόν διάβολον δέχεται», κατὰ τόν Άγιο Μάξιμο τόν Όμολογητή. (Μαξίμου Όμολογητοῦ, Περί τῶν πρᾶχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἔξορία, παρ. Γ', P.G. 90, 144D – 145A.)

Μέ ποιά λογική συμμετέχει ἡ Όρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία σ' ἓνα Σῶμα πού ἀπαρτίζεται ἀπό τούς Μονοφυσίτες Ἀντιχαλκηδονίους καί τήν πανσπερμίαν

² V.Laurent-J.Darrouzes, Grec de l' union de Lyon. σελ.423

³ Βαφειδου, Εκκλησιαστική Ιστορία, τ.Β', ΠΑΡ.149,3

⁴ Άγ. Νικόδημου, Νέον Ἐκλόγιον, σελ.349-350

⁵ Άγ. Μάρκος P.G.160, 105 C

⁷ PG 48, 765

τῶν προτεσταντικῶν Παραφυάδων; Δέν εἶναι ἡ πίστις ὅλων αὐτῶν κατεγνωσμένη ὡς αἵρεσις ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους; Ἐπομένως οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι ἀπό τίς Δ' Ε' καί ΣΤ' Ἅγιες Οἰκουμενικές Συνόδους, ὡς Μονοφυσίται, Μονοθελῆται καί Μονοενεργῆται . Ὅσον ἀφορᾷ στίς Προτεσταντικές παραφυάδες τοῦ Π.Σ.Ε. διερωτῶμαι δέν εἶναι Εἰκονομάχοι; Δέν ἀρνοῦνται τό ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου; Δέν ἀρνοῦνται τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί τήν οὐσιαστική μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ; Καί ἐπομένως αὐτές οἱ κακοδοξίες τους δέν εἶναι κατεγνωσμένες ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους καί εἰδικώτερα ἀπό τήν Γ' καί τήν Ζ'; Συνεπῶς πῶς σέ ἓνα Πανορθόδοξο κείμενο παρεισφρῶνουν σχέσεις μέ κατεγνωσμένους ἀπό τήν Ἐκκλησία αἰρετικούς;

Τα σημεία 4,5,6 του υπομνήματος σας ίσως δεν θα έπρεπε να συζητηθούν ξεχωριστά το ένα από το άλλο γιατί το ένα είναι επίτοκο ή εσωτερικό στοιχείο του άλλου.

Βασική ιδέα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ Χριστιανισμός γενικά καί ἡ Ὁρθοδοξία εἰδικά, εἶναι «λειψή ἀλήθεια». «Ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι ὁδοὶ σωτηρίας». «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ» ἀρ. 603, σελ. 15

«ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα».⁸

«αὐτός πού δέν πείθεται εἰς τόν Χριστόν δέν θά δεῖ Ζωή ἀλλά τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ». (Ἰω. γ'36)

«Οὐδείς ἔρχεται πρὸς τόν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ» (Ἰω. ιδ', 6)

καί *«ὁ ἐμὲ μισῶν καί τόν πατέρα μου μισεῖ»* (Ἰω. ιε'23)

«Εἴ τις οὐ φιλεῖ [ἀγαπᾷ] τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ἤτω ἀνάθεμα [δέν θά σωθεῖ]». (Α' Κόρ. ιστ'22).

«Ὡς ξένους Θεοῦ καί ἐχθρούς νοήσομεν ὅσους ἢ ἀβάππιστους ἢ κακόπιστους ὀρῶμεν ὑπάρχοντας» διευκρίνιζε αἰῶνες πρὶν ὁ Ἀγ.Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης.⁹

---

⁸ Πρακτικά Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου

⁹ Ἀγ.Ἰωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ λόγος Α

:«Ο τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως Χριστοῦ συμφι λιάζων [αὐτὸς ποῦ γίνεται φίλος μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλιᾶ Χριστοῦ], οὐ δύναται τοῦ βασιλέως Χριστοῦ φίλος εἶναι, ἀλλὰ οὐδὲ ζωῆς ἀξιούται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολείται».¹⁰

Καὶ ὁ Ἅγ. Νικόδημος συμπληρώνει: «Μιμηταὶ τοῦ Ἰούδα εἶναι ὅσοι διὰ φόβου τῶν ἀνθρώπων ἀρνοῦνται τὰ δόγματα τῆς Πίστεως, τοὺς Ἀποστολικούς, Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὶς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας».¹¹

«Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλοι ὅσοι δέχονται τὴν διδασκαλία Του» κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο.¹²

“ Ὅποιος θέλει νὰ σωθεῖ, πρῶτα ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ κρατήσῃ τὴν καθολικὴ [Ἀποστολική] πίστη. Ἄν κάποιος δὲν τὴν κρατήσῃ καθαρὴ καὶ ὀλόκληρη, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ κολασθεῖ” λέει ὁ Μ. Ἀθανάσιος.¹³

«Οὐδὲν ὠφελεῖ βίος ὀρθός, δογμάτων διεστραμμένων» κατὰ τὸν Ἰ. Χρυσόστομο.¹⁴

[6] V. Laurent, Les “Memoires”...Sylvestre Syropoulos, Paris 1971, σ. 444.

[7] Ἰ. Καρμίρη, *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τόμ. Β΄, Graz-Austria 1968², σ. 353-362.

Ο ἅγιος Νικόδημος στο Πηδάλιο λέει ὅτι «ἡ προσθήκη τῶν Δυτικῶν στο Σύμβολο εἶναι παρανομώτατη καὶ ὑπο τὸ ἀνάθεμα διότι εἶναι ἐνάντια στὴ Πίστη καὶ προσκρούει στις ἀπαγορεύσεις τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς [ζ' Κανόνας] καὶ τῶν ἐπομένων Οἰκουμενικῶν περι ἐκτάσεως καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ Συμβόλου».(Πηδάλιον, σημειώσεις στὴν Γ' Οἰκουμ. σ.175) Ἡ μεγάλη Σύνοδος τοῦ 879 στὴν Κπολη, ποῦ θεωρεῖται ἡ ὀγδόη Οἰκουμενικὴ δογματίσει: «Πάντες οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω πιστεύομεν. Τοὺς ἑτέρωσ παρὰ ταῦτα φρονοῦντας ἢ ἕτερον ὄρον ἀντὶ τούτου προβαλέσθαι τολμῶντας, τῷ ἀναθέματι καθυποβάλλομεν. Εἴ τις παρὰ τοῦτο τὸ Ἱερόν Σύμβολον τολμήσειεν ἕτερον ἀναγράψασθαι ἢ προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν καὶ ὄρον ὀνομάσαι ἀποθρασυνθεῖν,

¹⁰ Ἰω. Χρ. P.G.56, 256

¹¹ Ἅγ. Νικόδημος Ἑρμηνεία τῆς Θ' Ὀιδῆς

¹² Ἐκλογαὶ καὶ Ἀπανθίσματα Ἰ. Χρυσόστομου, λόγος ΜΕ΄,36

¹³ Σύμβολον τῆς Πίστεως Ἁγίου Ἀθανασίου.

¹⁴ Ἰω. Χρυσόστομος., ΕΠΕ 29, σ.460 – 464

κατάκριτος καὶ πάσης χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀπόβλητος. Εἴ τις τοίνυν, εἰς τοῦτο ἀπονοίας ἐλάσας, τολμήσειεν ἕτερον ἐκθέσθαι Σύμβολον καὶ ὄρον ὀνομαῖσαι ἢ προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν ἐν τῷ παραδεδομένῳ ἡμῖν παρὰ τῆς Ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον μεγάλης Συνόδου ποιῆσαι, **ἀνάθεμα ἔστω**».¹⁵

«Ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὀρθῶς πιστεύουν οἱ Λατῖνοι καὶ ὀρθῶς ἐξέφρασαν τὸ δόγμα περὶ τοῦ *Filioque*, αὐτοὶ εἶναι **«σφόδρα τὸν ἐγκέφαλον διασεσεισμένοι»**. [Δηλαδή ἔχουν πάθει διάσειση ἐγκεφάλου]¹⁶

«ἡμεῖς δι' οὐδέν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν, **οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αίρετικοί**». Αγ.Μάρκος κε' Συνεδρίαση τῆς Συνόδου Φεράρας -Φλωρεντίας , στό : Πηδάλιον... εκδ. Ρηγόπουλος, Θεσσαλονίκη, 1991, σ. 55.

---

¹⁵ Πρακτικὰ τῶν Ἀγ. καὶ Οἰκ. Συνόδων, ἐ.α., σ. 430 καὶ 478 • Πηδάλιον, Ἐκδ. «Ἀστήρ», 1993, σ. 176.

¹⁶ Ρήση τοῦ Αγ. Μάρκου, περιοδικό "ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ" Ἰούνιος 2001